
POLGÁRI JOG

Kézirat gyanánt.

Használati utasítás.

Hagyományos szokás, hogy a szerkesztőségi vacsorákon a borgazdai tisztet a szerkesztők töltik be. A jelen gazdasági viszonyok közepette a szerkesztőség lemond erről a megtiszteltetésről és bor helyett a menühöz a humor csemegéit szállítja. A bor bizonyára nem lesz csipős. A tréféért, ha csipős lesz is, senki ne haragudjék. Bocsássa meg mindenki, amit ellene vétettünk — azért a jóleső érzésért, amit mások ellen elkövetett vétkeinkkel okoztunk neki.

Idegen tollakkal ékeskedni: plágium. De a magunk által írt cikkeket más jelességek neve alatt közzétenni: szemtelenség, vagy kivételes előzékenység.

Jelen esetben nyilván az utóbbi forog fenn. Főmunkatársainkat nagymérvű tudományos, jogirodalmi és közgazdasági tevékenységük megakadályozta abban, hogy dolgozataikkal ez áprilisi számot gazdagítsák. Viszont a jogirodalom történetírói századok múltán is hiányolnák, ha éperre reprezentatív számunk nélkülöznék a gárda nagyjainak írásait.

A megoldás önként kínálkozott: a cikkeket megírtuk mi, de hogy a jogirodalomtörténet ne károsodjék — szerkesztőink és főmunkatársaink neve alatt, az ő szellemükben és stílusukban.

A szerzőjogi felelősség ez esetben tehát nem egyéni és nem is fokozatos: senki sem felel azért a cikkért, amelynek homlokán az ő neve szerepel. Legrosszabb esetben a büntetőjogi felelősség volna megkonstruálható és a vélelmezett szerző felbujtóként üldözendő: mert a cikk mégis az ő gondolatvilágát és stílusát akarja tükrözni.

Ami végül a közleményekért viselendő lovagias felelősséget illeti, azt a szerkesztőség legjobb vivója vállalja.